

PARAFIALNE SPOTKANIA
ZESPOŁU PEREGRYNACYJNEGO

Wprowadzenie

Spotkania zespołu peregrynacyjnego są kluczowym etapem duchowego i wspólnotowego przygotowania do nawiedzenia parafii przez obraz Matki Bożej Częstochowskiej w ramach peregrynacji diecezjalnej. Każde z tych spotkań ma służyć pogłębieniu wiary, wsłuchaniu się w Słowo Boże oraz rozeznaniu, do czego Duch Święty wzywa wspólnotę parafialną w tym szczególnym czasie łaski. Jednocześnie zespół peregrynacyjny, który spotyka się w tej formie, będzie miał w przyszłości pełnić funkcję rady synodalnej w ramach II Synodu Diecezji Sosnowieckiej. Dlatego już teraz uczmy się wspólnego słuchania, rozeznawania i budowania jedności.

Charakter spotkań

Spotkania nie mają charakteru organizacyjnego ani formy debaty. Ich celem jest duchowe słuchanie Boga, siebie nawzajem i całej wspólnoty. Odbývają się w klimacie modlitwy, ciszy i wzajemnego zaufania. W centrum każdego spotkania jest Słowo Boże oraz postać Maryi - Matki Kościoła i Tej, która prowadzi nas do Chrystusa.

Każde spotkanie składa się z części odpowiadających etapom synodalnego rozeznawania, a wszystkie trzy spotkania układają się w dobrze znany schemat działania pastoralnego: Widzę - Oceniam - Działam. Kolejne spotkania pomagają zespołowi pogłębić spojrzenie na życie parafii, odczytać w świetle Ewangelii rzeczywistość i zaplanować konkretne działania.

Rola proboszcza i zespołu

Proboszcz jako gospodarz parafii zwołuje spotkania zespołu, może również pełnić rolę moderatora. Zespół powinien być złożony z przedstawicieli różnych środowisk parafialnych: osób świeckich, duchownych, zaangażowanych we wspólnoty i reprezentujących różne pokolenia. Spotkania prowadzone są według stałego schematu i przygotowanego konspektu. Ich przebieg powinien być spokojny, uporządkowany, dostosowany do liczby uczestników (optymalnie: 6–10 osób) i trwać ok. 90 minut.

Przygotowanie techniczne

Zaleca się, by spotkania odbywały się w kameralnej i uporządkowanej przestrzeni (np. kaplica, oratorium, sala na plebanii), z przygotowanym kręgiem krzeseł, otwartym Pismem Świętym, zapaloną świecą i widocznym obrazem Matki Bożej. Każde spotkanie wymaga przygotowania materiałów (wydrukowanego fragmentu biblijnego, pytań do refleksji,

notatnika dla sekretarza). Moderator czuwa nad przebiegiem, przestrzeganiem ciszy i zasad rozmowy. Lektor odczytuje teksty i pytania, sekretarz zapisuje rozeznane treści (nie opinie indywidualne), a kapłan może wprowadzić w modlitwę i pobłogosławić uczestników.

Duchowy sens spotkań

Czas peregrynacji ma stać się dla parafii doświadczeniem duchowej odnowy i jedności. Spotkania zespołu peregrynacyjnego są pierwszym krokiem tego procesu. Pomagają dostrzec potrzeby i dary wspólnoty, wypowiedzieć to, co trudne, oraz podjąć konkretne działania w świetle Ducha Świętego. Maryja – obecna w znaku ikony jasnogórskiej – uczy wsłuchania, otwartości i gotowości na Boże prowadzenie. Zapraszamy wszystkich członków zespołu do zaangażowanego i pokornego udziału w spotkaniach. Owoce tego czasu będą miały znaczenie nie tylko dla dobrej organizacji peregrynacji, ale także dla przyszłego synodalnego życia naszej diecezji.

Po zakończeniu trzech spotkań zespołu peregrynacyjnego

Sekretarz zespołu ma obowiązek sporządzić pisemne podsumowanie każdej rozmowy zapisując odpowiedzi na pytania zamieszczone w materiałach oraz wspólnie rozeznane treści. Powstałe protokoły należy przechować w kancelarii parafialnej – pod opieką proboszcza lub moderatora – do czasu ogłoszenia terminu rozpoczęcia II Synodu Diecezji Sosnowieckiej. Gdy synod zostanie formalnie zainaugurowany, komplet protokołów z trzech spotkań należy przesłać do Sekretariatu Synodu, którego siedziba zostanie wskazana przez Kurię Diecezjalną. Zebrane w ten sposób rozeznania parafialne staną się fundamentem refleksji synodalnej na poziomie diecezjalnym. Wzór sprawozdania znajduje się w niniejszych materiałach.

Ramowy przebieg spotkania zespołu

1. Osobiste przygotowanie

Modlę się, proszę Ducha Świętego o światło, rozważam zaproponowane Słowo Boże, zastanawiam się nad pytaniami, które wcześniej otrzymałam/otrzymałem, proszę Pana Boga, aby pozwolił mi poznać odpowiedź.

2. Cisza i modlitwa; słuchanie Słowa Bożego

- wspólna modlitwa o owoce peregrynacji, np. krótkie wprowadzenie księdza (np. *Duchu Święty zapraszamy Cię na to spotkanie. Duchu Święty, daj nam serca ciche, słuchające, wolne od potrzeby dominacji i oceniania. Dodaj nam ochoty i zdolności do wzajemnego słuchania, abyśmy budowali naszą parafię w zgodzie z Twoimi natchnieniami, które mamy wspólnie rozeznąć*),
- chwila ciszy do zaproszenia Ducha Świętego do swoich myśli i wypowiedzanych w trakcie spotkania słów,
- wspólna modlitwa „Zdrowaś Maryjo”.
- odczytanie fragmentu przeznaczonego na spotkanie
- odczytanie pytań, na które szukamy odpowiedzi

3. „Zabieranie głosu i słuchanie”

- **milczenie** – 3 minuty (czas na głęboki namysł nad odpowiedziami)
- **dzielenie się myślami** odkrytymi w czasie osobistego przygotowania; **zabieram głos tylko jeden raz przez maksimum 3 minuty**
- **słuchanie innych** – nie przerywam, nie dopowiadam, nie wchodzę w spory lub dyskusję, szukam tego, co w wypowiedziach innych porusza moje serce

4. **Modlitwa w ciszy** – 3 min. (kapłan albo moderator spotkania może wprowadzić w tę ciszę, np. *„Wysłuchaliśmy naszych osobistych głosów, w chwili ciszy zaprosimy teraz do naszych serc Ducha Świętego, który uczy nas mądrości, aby każdy wydobył z wypowiedzi brata lub siostry to, co go najbardziej poruszyło”*)

5. „Przestrzeń dla Boga i dla innych”

- **dzielenie się tym, co w wypowiedziach innych poruszyło moje serce**, co było dla mnie znaczące, ważne; nie wchodzę w dyskusję, nie bronię swojego stanowiska; **zabieram głos tylko raz przez maksimum 3 minuty**,
- **słucham innych**, nie przerywam, nie komentuję.

6. **Modlitwa w ciszy** – 3 min (kapłan albo moderator spotkania może wprowadzić w tę ciszę, np. *„Wysłuchaliśmy się wzajemnie w nasze głosy, w chwili ciszy prosimy teraz*

Ducha Świętego, Dawcę jedności, aby z naszych pojedynczych głosów tworzył swoją harmonię, wspólny głos Kościoła i prowadził nas w dialogu”)

7. „Wspólne budowanie”

- zaczynamy rozmowę od tego, co pojawiło się wcześniej, wypowiadamy nasze przemyślenia, natchnienia i wnioski z założeniem, że rozmawiając:
 - szukamy punktów wspólnych, kluczowych, zbieżnych,
 - pamiętamy, że najważniejsze nie musi być to, co pojawiał się najczęściej, ale to, co wszyscy rozeznajemy za najbardziej znaczące,
 - nazywamy rozbieżności, ponieważ przez nie może przemawiać Duch Święty,
 - zwracamy uwagę na pojedyncze, marginalne głosy, które nas bardzo poruszyły,
- sekretarz zapisuje myśli, poruszenia, rozeznane przez cały zespół za ważne, mogące odpowiedzieć na pytanie, do jakich kroków wzywa nas Duch Święty.

8. Końcowa modlitwa dziękczynna

Panie Jezu Chryste, Ty obiecałeś, że tam, gdzie dwaj albo trzej zgromadzą się w Twoje imię, tam Ty będziesz pośród nich. Dziękujemy Ci za Twoją obecność i za każde słowo, które zrodziło się w naszych sercach dzięki światłu Ducha Świętego.

Prowadź nas dalej drogą jedności i pokoju. Pomóż nam rozpoznawać Twoją wolę i odważnie nią żyć. Duchu Święty, prowadź nas, ucz nas słuchać siebie nawzajem i budować Kościół, który jest domem dla wszystkich. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Maryjo, Matko Kościoła, módl się za nami.

Święty [Patron parafii], módl się za nami.

Błogosławieństwo kapłańskie.

9. Ustalenia

- terminu następnego spotkania,
- podanie tematu do refleksji
- konkretnych zadań do realizacji pomiędzy spotkaniami

Techniczne wskazówki do przygotowania spotkań

1. Przestrzeń

- **Miejsce:** kameralna, uporządkowana i w miarę ciepła sala (np. oratorium, plebania, kaplica) z odpowiednią liczbą krzeseł ustawionych w **okrąg lub półokrąg** lub wokół stołu ale bez tworzenia barier i odległości między uczestnikami
- **Widoczne Pismo Święte** – otwarte na fragmencie spotkania (np. na pulpicie, z symbolicznym światłem – świeca lub lampka).
- **Obraz Maryi** (Częstochowskiej) – jako widoczny znak obecności i duchowego centrum spotkania.

2. Podział ról w zespole

Moderator (może być nim duszpasterz, ale także wyznaczony przez niego członek zespołu, role mogą też być zmienne w zależności od spotkania): czuwa nad przebiegiem, odczytuje wprowadzenia, dba o czas, wprowadza w modlitwę i ciszę.

[Moderator to **nie urzędnik**, ale **strażnik atmosfery**. Ma **prawo i obowiązek reagować**:

- gdy ktoś przerywa, przegaduje, narzuca – **uprzejmie zatrzymać i przypomnieć zasady**.
- gdy ktoś zamilknie z obawy – **zachęcić do odwagi**, ale nie zmuszać.

Jeśli nie ma siły, by powiedzieć „stop”, lepiej, by **kapłan był moderatorem** – **autorytet duchowy** pomoże utrzymać ramy.]

Lektor: odczytuje fragment Pisma Świętego i pytania do refleksji.

Sekretarz: dyskretnie zapisuje najważniejsze myśli, poruszenia, wnioski zespołu (nie cytaty z nazwiskami, lecz uogólnione rozeznania, np. „Wielu uczestników zwróciło uwagę na potrzebę modlitwy za młodzież i organizacji spotkań formacyjnych”).

Kapłan: może wprowadzić krótką modlitwę na początku i zakończenie, ale nie dominuje – wsłuchuje się razem z innymi, uczestniczy równo w rozmowie.

3. Przebieg techniczny

- **Czas trwania:** 60–90 minut (warto ustalić godzinę zakończenia na początku).
- **Materiały:** wydrukowane pytania, teksty biblijne, notatnik dla sekretarza.
- **Cisza:** musi być realna i przestrzegana (np. 3 minuty z zegarka).
- **Zasady rozmowy:** wywieszone lub odczytane na początku – **10 zasad dialogu**.

4. Inne uwagi:

- Warto dbać o **klimat skupienia, prostoty i gościnności** (np. woda, herbata).
- Spotkanie nie jest jedynie „zebraniem organizacyjnym”, ale **czasem wspólnego słuchania Ducha Świętego** – moderator dba o to, by nie przekształciło się w „debatę” czy wymianę poglądów.
- Czas trwania, przy 7 uczestnikach spotkania: Modlitwa wstępna, czytanie Słowa, pytania – **ok. 5 min**; Etapy 1 + 2 – **ok. 48 min**; Etap 3 – **ok. 15–25 min**; Modlitwa końcowa i ustalenia – **ok. 5–10 min**; Całość nie powinna trwać dłużej niż 90 min. Należy trzymać się proporcji poszczególnych etapów (ok. 25 min.)

Karta moderatora/ duszpasterza

Spotkanie w Duchu Świętym z Maryją – jak poprowadzić i czuwać nad przebiegiem?

CEL SPOTKANIA

Wspólnie słuchamy Ducha Świętego, dzielimy się poruszeniami serca, rozeznajemy dary i potrzeby naszej wspólnoty. Spotkanie nie jest debatą ani wymianą opinii, ale czasem łagodnego i uważnego słuchania Boga i siebie nawzajem, z Maryją pośród nas.

PRZED SPOTKANIEM

- Przygotuj przestrzeń ciszy i skupienia: krąg krzeseł, Pismo Święte (otwarte), świeca/lampka, obraz Maryi Częstochowskiej.
- Miej przy sobie: tekst Pisma Świętego, pytania, zegarek/minutnik, 10 zasad dialogu.
- Witaj z serdecznością i krótko wprowadź: cel, przebieg, duchowa intencja spotkania.
- Odczytaj "10 przykazań dialogu" i zapytaj: „Czy wszyscy *akceptujemy te zasady?*”

W TRAKCIE SPOTKANIA

- Czuwaj nad czasem i rytmem: cisza, wypowiedzi, modlitwa.
- Pilnuj, by każdy mówił raz, max 3 minuty, nikt nie przerywał, nie komentował.
- Gdy ktoś dominuje lub przerywa – łagodnie zatrzymaj: „*Przypominam, że słuchamy z szacunkiem, bez przerywania*”.
- Gdy zaczyna się dyskusja/spór – zatrzymaj: „*Zatrzymajmy się. To nie jest przestrzeń debaty, ale słuchania Ducha Świętego*”.

PO SPOTKANIU

- Poproś sekretarza o krótkie podsumowanie (bez nazwisk, tylko rozeznania, poruszenia).
- Podziękuj uczestnikom, podkreśl wartość wspólnego słuchania i obecności Maryi.
- Ustal termin kolejnego spotkania, przypomnij temat do refleksji.

JEŚLI COŚ SIĘ KOMPLIKUJE...

- Masz prawo zaproponować rozmowę poza spotkaniem osobie, która nie szanuje zasad.
- Kapłan może wspomóc obecnością, modlitwą, autorytetem – jeśli jesteś świeckim moderatorem.

PAMIĘTAJ:

Jesteś strażnikiem przestrzeni – dbasz o czas, szacunek, klimat i słuchanie. Nie musisz mieć odpowiedzi, ale czuwasz, by każdy był usłyszany i by wspólnie usłyszeć Ducha Świętego.

10 przykazań dialogu w trakcie spotkania:

- I. **Bardziej słucham niż mówię** – daję pierwszeństwo słuchaniu Boga i bliźnich, bo słuchanie jest początkiem miłości.
- II. **Dzielę się, nie dyskutuję** – moje słowa są świadectwem, nie argumentem; dzielę się sercem, nie prowadzę sporów, szukamy wspólnie Bożych natchnień.
- III. **Mówię krótko i raz** – szanuję czas innych; wypowiadam się maksymalnie przez 3 minuty, raz na dany etap spotkania.
- IV. **Nie przerywam, nie komentuję** – każdy ma prawo wypowiedzieć się w spokoju, bez przerywania i oceniania.
- V. **Rozumiem, nie oceniam** – staram się zrozumieć, co drugi człowiek przeżywa i myśli, nie oceniam i nie porównuję, każdy głos jest ważny; nie ma lepszych ani gorszych wypowiedzi.
- VI. **Cisza to dar** – traktuję ciszę jako czas działania Boga, nie jako przerwę; to moment słuchania Ducha Świętego.
- VII. **Zauważam, co mnie poruszyło** – słuchając innych, zwracam uwagę na to, co dotknęło mojego serca, nawet jeśli to drobna myśl.
- VIII. **Otwartość i pokora** – przyjmuję, że Duch Święty może przemówić do mnie przez innego człowieka, nawet jeśli ma inne spojrzenie.
- IX. **Rozbieżności są cenne** – nie boję się różnic; Duch Święty może działać właśnie przez różnorodność.
- X. **Buduję jedność, nie forsuję racji** – nie chodzi o moje zdanie, ale o to, do czego Duch Święty wzywa nas jako wspólnotę; spotkanie przeżywam w duchu przebaczenia, pokoju i miłości, która buduje jedność.

Spotkanie I – Widzę

„Z Maryją dostrzegam potrzeby i dary wspólnoty”

Z Ewangelii według świętego Jana (J 2, 1-11)

W Kanie Galilejskiej odbywało się wesele i była tam matka Jezusa. Zaproszono na to wesele także Jezusa i Jego uczniów. A kiedy zabrakło wina, matka Jezusa mówi do Niego: „Nie mają już wina”.

Jezus jej odpowiedział: „Czyż to moja lub twoja sprawa, niewiasto? Czyż jeszcze nie nadeszła moja godzina?”. Wtedy matka Jego powiedziała do sług: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie”. Stało zaś tam sześć stągwi kamiennych przeznaczonych do żydowskich oczyszczeń, z których każda mogła pomieścić dwie lub trzy miary.

Rzekł do nich Jezus: „Napełnijcie stągwie wodę”. I napełnili je aż po brzegi. Potem do nich powiedział: „Zaczerpnijcie teraz i zanieście staroście weselnemu”. Oni zaś zanieśli.

A gdy starosta weselny skosztował wody, która stała się winem – nie wiedział bowiem, skąd ono pochodzi, ale słudzy, którzy czerpali wodę, wiedzieli – przywołał pana młodego i powiedział do niego: „Každy człowiek stawia najpierw dobre wino, a gdy się napiją, wówczas gorsze. Ty zachowałeś dobre wino aż do tej pory”. Taki to początek znaków uczynił Jezus w Kanie Galilejskiej. Objawił swoją chwałę i uwierzyli w Niego jego uczniowie.

Komentarz:

Maryja w Kanie z wrażliwością zauważa potrzeby innych i z ufnością kieruje je do Jezusa. Jej postawa uczy uważnego spojrzenia na wspólnotę, jej braki i zasoby oraz gotowości, by współdziałać z innymi w trosce o dobro. To spojrzenie sercem otwiera drogę do przemiany i działania w jedności z Bogiem.

Pytania do refleksji:

- Jakie potrzeby i „braki wina” widzę w naszej parafii? Co mnie szczególnie porusza?
- Jakie dobro i siły dostrzegam w naszej wspólnotie? Co daje nadzieję?
- W czym czuję, że Duch Święty zaprasza mnie do naśladowania Maryi w uważności i współodpowiedzialności?

Pytanie dodatkowe:

- Jakie formy modlitwy i duchowego przygotowania moglibyśmy zaproponować w naszej parafii przed peregrynacją? Co może pomóc nam i innym otworzyć serca na obecność Maryi?

Modlitwa:

Maryjo, naucz mnie uważnego serca, które widzi potrzeby i ufa Jezusowi. *Zdrowaś Maryjo...*

Spotkanie II – Oceniam

„Z Maryją stoję w prawdzie i jedności pod krzyżem”

Z Ewangelii według świętego Jana (J 19, 16b-18. 23-27)

Zabrali zatem Jezusa. A On sam, dźwigając krzyż, wyszedł na miejsce zwane Miejsce Czaszki, które po hebrajsku nazywa się Golgota. Tam Go ukrzyżowano, a z Nim dwóch innych, z jednej i drugiej strony, pośrodku zaś Jezusa.

Żołnierze zaś, gdy ukrzyżowali Jezusa, wzięli Jego szaty i podzielili na cztery części, dla każdego żołnierza jedna część; wzięli także tunikę. Tunika zaś nie była szyta, ale cała tkana od góry do dołu. Mówili więc między sobą: «Nie rozdierajmy jej, ale rzućmy o nią losy, do kogo ma należeć». Tak miały się wypełnić słowa Pisma: Podzielili między siebie szaty moje, a o moją suknię rzucili losy. To właśnie uczynili żołnierze.

A obok krzyża Jezusowego stały: Matka Jego i siostra Matki Jego, Maria, żona Kleofasa, i Maria Magdalena. Kiedy więc Jezus ujrzał Matkę i stojącego obok Niej ucznia, którego miłował, rzekł do Matki: «Niewiasto, oto syn Twój». Następnie rzekł do ucznia: «Oto Matka twoja». i od tej godziny uczeń wziął Ją do siebie.

Komentarz:

Maryja trwa wiernie pod krzyżem, zjednoczona z cierpieniem Jezusa. W tej godzinie bólu rodzi się Kościół – Jezus powierza Matkę uczniowi, a ucznia Matce. Jednocześnie żołnierze dzielą szaty Jezusa, ale Jego tuniki nie rozrywają – to znak jedności, której nie wolno rozdzielać. Wobec krzyża jesteśmy wezwani do prawdy, przebaczenia i troski o jedność Kościoła, którego jesteśmy częścią.

Pytania do refleksji:

- Co osobiście „kosztuje” mnie zaangażowanie w życie parafii? Z czym się zmagam?
- Co pomaga, a co przeszkadza w budowaniu jedności między nami w parafii (świeckimi i duchownymi, różnymi wspólnotami, młodszymi i starszymi)?
- W czym potrzebujemy uzdrowienia lub przebaczenia jako wspólnota?

Pytanie dodatkowe:

- W jaki sposób peregrynacja może stać się okazją do budowania jedności w parafii – między pokoleniami, wspólnotami, duszpasterzami i świeckimi? Jakie działania mogą temu służyć?

Modlitwa:

Maryjo, ucz mnie miłości, która nie dzieli, lecz jednoczy w cierpliwości i przebaczeniu.

Zdrowaś Maryjo...

Spotkanie III – Działam

„Z Maryją i w mocy Ducha Świętego podejmuję działanie”

Z Dziejów Apostolskich (Dz 1, 12-14. 2, 1-11)

Gdy Jezus został wzięty do nieba, Apostołowie wrócili do Jerozolimy z góry, zwanej Oliwną, która leży blisko Jerozolimy, w odległości drogi szabatowej. Przybywszy tam, weszli do sali na górze i przebywali w niej: Piotr i Jan, Jakub i Andrzej, Filip i Tomasz, Bartłomiej i Mateusz, Jakub, syn Alfeusza, i Szymon Gorliwy, i Juda, brat Jakuba. Wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa i braćmi Jego.

Kiedy nadszedł dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wichru i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też jakby języki ognia, które się rozdzielały, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić.

Przebywali wtedy w Jeruzalem pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem. Kiedy więc powstał ów szum, zbiegli się tłumnie i zdumieli, bo każdy słyszał, jak tamci przemawiali w jego własnym języku.

Komentarz:

Uczniowie razem z Maryją trwają jednomyślnie na modlitwie – w zaufaniu i oczekiwaniu na obietnicę Ducha. To Duch Święty rozpala ich serca i uzdalnia do działania. W jedności i różnorodności rodzi się wspólnota, która odważnie wychodzi do świata, mówiąc językiem, który trafia do serc.

Pytania do refleksji:

- Jakie dary Ducha Świętego chciałbym/abym dziś otrzymać dla siebie i dla naszej parafii? Co jest nam potrzebne, aby ożywić wiarę i wspólnotę?
- W jaki sposób czuję się wezwany/-a, aby „wyjść z Wieczernika” – do jakich osób, z jakim przesłaniem, z jakim zaangażowaniem?
- Jak możemy razem – świeccy i duchowni, różniący się wiekiem i sposobami przeżywania wiary – współpracować, aby nasza parafia była bardziej misyjna i otwarta? Co mogę zaproponować, jak się w to włączyć?

Pytanie dodatkowe:

- Jakie konkretne inicjatywy – modlitewne, charytatywne lub misyjne – możemy podjąć w czasie peregrynacji i po niej, aby owocowała w naszym codziennym życiu parafialnym?

Modlitwa:

Maryjo, wypraszaś nam Ducha Świętego, abyśmy z odwagą i mądrością budowali żywy Kościół. *Zdrowaś Maryjo...*

Sprawozdanie Końcowe Zespołu Peregrynacyjnego

1. Informacje ogólne

Parafia p.w. _____ w _____

Okres spotkań: od _____ do _____

Liczba uczestników: _____

Moderator zespołu: _____, e-mail: _____

Sekretarz zespołu: _____

Kapłan odpowiedzialny za zespół: _____

2. Podsumowanie trzech spotkań

Spotkanie 1: Widzę – potrzeby i dary wspólnoty

Główne tematy i zagadnienia:

Odpowiedzi na pytania do refleksji:

Rozeznania i wnioski zespołu:

Spotkanie 2: Oceniam – prawda i jedność

Główne tematy i zagadnienia:

Odpowiedzi na pytania do refleksji:

Rozeznania i wnioski zespołu:

Spotkanie 3: Działam – wezwanie do działania w Duchu Świętym

Główne tematy i zagadnienia:

Odpowiedzi na pytania do refleksji:

Rozeznania i wnioski zespołu:

3. Główne rozeznania i wnioski zespołu po trzech spotkaniach

4. Sugerowane działania i propozycje duszpasterskie dla parafii

5. Owoce duchowe i doświadczenia wspólnoty

6. Dodatkowe uwagi / refleksje końcowe
